

У Србији је данас „улазак у јавност“ најсличнији уласку у смрдљиву бару пуну блата, из које више не можете изаћи неупрљани. Из неког разлога, бити јавна личност (па ма како безначајна) аутоматски са собом повлачи поменуте последице. Посебно ако нисте спортиста, манекенка или певачица, ваш случај ће веома брзо почети да забавља или нервира армију читалаца и гледалаца. Многи ће у тој игри проћи као боси по трњу, без шансе да икоме заиста објасне шта стварно хоће, заиста желе и реално могу да учине

Још је краљ Милан Обреновић својевремено завапио за недостајућом приватношћу речима: „О, срећне анонимности!“, а следила су га толика друга његова браћа по истој муци пред неумољивом критиком константно зајапурене јавности. У то време је ипак важио некакав систем вредности и људи су били много озбиљнији и скромнији него данас. Постојао је српски народ (а не безлична маса), са јасном идејом шта, колико и због чега треба тражити од својих лидера, вођа и друштвене елите. Али, и поред свега тога - нема дословно ниједног српског политичара, министра, уметника, интелектуалца, дипломате или политичара који није прошао кроз страшну шибу сопствене јавности, доживљавајући клевете, увреде и претње какве нису никада упућиване нашим најгорим непријатељима. Доситеј је тако био „распоп“, Његош „јеретик и блудник“, Карађорђе „безобзиран“, Милош и Михаило „аутократи“, Илија Гарашанин „неспособни бирократа“, Ђура Јакшић „уличар и пијанац“, Владислав Петковић-Дис „неталентовани себичњак“, краљица Драга „курва“, отац песника Милана Ракића „лопов“, пуковник Апис „велеиздајник српског народа“, Арчибалд Рајс „залудни Шваба“, а бесмртни Живојин Мишић „дворска улизица“! Дословно нема никога ко је успео да избегне овакав третман у горштачки суровим медијима из нашег сокака. Ни образовање, ни храброст, ни лична жртва, нико и ништа није могло да спасе оне на које је била бачена оловна мрежа оптужби и замерки јавног мњења.

И залуд су се касније плели лоровори венци, клесали споменици и штампали ђачки уџбеници посвећени слављењу свих тих претходно добро измрцварених јунака наших црних предачких хроника.

А онда су дошле окрутне идеолошке поделе, суровије и бескрупулозније од свих дотадашњих династичких свађа и разврставања. Дошло је до потпуног распада свега оног што је чинило наш национални идентитет и карактер. Преки судови, „кожни мантили“ и свемоћни државни цензори просто су избрисали из наше свести све оно што

се није уклапало у идеал новог пролетерског човека. Избрисани су, у потпуности, чак и најмањи трагови некадашњих националних и грађанских вредности.

И тако је то трајало деценијама, све до почетка деведесетих. Да би онда почео да се ствара хаос из кога још увек нисмо изашли. Међусобни ударци режимских и опозиционих медија укинули су сваку могућност нашег трагања за некаквим нијансама и читањем између редова јавно објављеног рата до истребљења две смртно завађене стране. Петог октобра последње године прошлог миленијума овај рат је привидно окончан, али се олако стављање на медијску ломачу наставило. Само што се сад све променило, увођењем нових форми деловања у новим медијима. Интернет и отворена могућност анонимног ударања из мрака коначно су довршили све претходно започето. У тренутку када су нам пре свега били потребни озбиљност и солидарност, дошло је до парања свега још преосталог, по једва скрпљеним шавовима.

Мржња је почела да се претвара у безглаво клупко трачева, сплетки и чисте злобе, а дотадашњи какви-такви изузеци из правила ове прљаве игре полако су почели да нестају. Наша аутодеструктивна пракса говорења ружних ствари о људима из наше околине доведена је до самог врхунца. Као да су у етар и међу оловне ваљкове штампарских машина пуштене гадне бубе и термити који су почели да гамижу по свему што им се нашло надокхват руке.

И свако ко је иоле озбиљан и држи до себе не жели да се ваља по блату свеопште злобе, што нам прети са свих (наших) страна. У острашћености кукавичке злобе која нас свуда и неизбежно прати просто осећамо сладострасно дрхтање слабића који желе да без ризика учествују у јавним борбама, коментаришући шта год им падне на памет, гађајући својим увредама свакога кога пожелеле. У лажној потрази „за правим вредностима“ по правилу се најчешће крије само жеља за унижавањем оних који, ето, не могу да учине све оне немогуће мисије које се од њих захтевају. И тако свако без разлике постаје очас посла: „покварен“, „одвратан“, „корумпиран“, „похлепни преварант“ или „издајник“ (некога или нечега), без обзира да ли је то заиста или није.

Тако су се вештачки изједначили они најбољи и најгори, најпааметнији и најглупљи, најлицемернији и најискренији међу нама. Тако је укинута свака подела на оне који су нешто у животу и урадили и оне који само причају и коментаришу (што је увек лакше, па онда испада како су незајажљиве причалице бољи и способнији сој од оних који су се, на некој од страна, реално борили и још се боре за остатке остатака нашег суверенитета и независности).

(Прес)